

LA PATATA

—I per què les compren les peles de patata?
—Perque de la patata ho volem aprofitar tot.

Teatre Català ROMEA

Gran Companyia d'òpera còmica

AMADEO GRANIERI

LA VIUDA ALEGRE

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moca

El Rei dels Music-Halls

4 SENYORETES ANGLESES

40 HERMOSES ARTISTES 40

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

SATURNO PARC

Concerts per la brillant orquestra parlisién

MARCUCCI

Sensacionals sorpreses

TABARIN

Plaça Letamendi, 8 i 9. - Telèfono, 2950

GRANS BALLS DE SOCIETAT

Grandiós èxit

4 CERITOS, 4

NOVELTY

40 ARTISTES 40

GRAN EXIT

LA PAJA EN EL OJO AJENO

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la **Blenorragia** en totes ses manifestacions, **Cistitis**, **Albúmina**, **Incontinència d'orina** i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVÍS IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmàcia SOL**, Cortes, 608 (cantonada Balmes). **BARCELONA**.

!!CAVALLERS!!

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Garrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat
Instal·lacions, reparacions
Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

Blenorragia (Purgacions)

Aguda o crònica; se cura sempre amb les càpsules

GAUMESILE ALEXANDER

Molt millor que'l Sàndalo i sos similars; desinfecten el ronyó, bufeta i uretra; no perjudiquen l'estómac encara que's prenguin a dosis elevades.

Venda en farmàcies

Dr. Costa, Passeig de Gràcia. 4. — Sr. Segalà, R. Flors. 4

PAPITU

La madrugada arriba a adquirir una tal sensibilitat

A la «Suerte Loca», establiment benèfic del carrer de l'Estrella, hi treballa també una col·lecció zoològica de xicotes que van a tot-arreu—si volen, i mentres sigui net.—L'amo d'aquella casa, el Nano, aviat es mereixerà que li fem un monument tots els curridos de Barcelona. Allò és com l'Institut del currido. Una de les cambreres més acreditades de la casa, la cèlebre Padrina, ens deia aquest dia que si ella hagués volgut hauria sigut la dona que s'hauria menjat més filet de Barcelona, perquè tots els parroquians de les seves taules tots porten filet, tots són carnicers; tots, tots van amb el filet que segons diuen es tant substancios—jo, la veritat, no tinc perquè amagar-ho, no n'he menjat mai, mal m'està el dir-ho.

—Escollin: que son Italianes vostès?
—Sí, signori.
—Doncs si necessiten macarrons, ja ho saben.

SOCIOLOGIA

Solucions als conflictes matrimonials

PRÒLEG

D'un diari qualsevolga:

«Ayer, a eso de las siete, se desarrolló en la calle de..., número..., un sangriento suceso. El caso fué que un marido burlado, cuyo nombre corresponde a las iniciales X. Y. Z., halló a su esposa Z. Y. X., acompañada de un primo suyo, P. P. y W. El marido descerrajó a la mujer cuatro tiros y uno al primo. Luego, el vengador, se presentó al juez, convicto y confeso. Ingresó después en la Cárcel Modelo. Los cadáveres fueron levantados previa orden judicial y trasladados al depósito, en el furgón destinado al efecto.»

ACTE SEGUIT

Comentaris.

—Bé, vaja, jo trobo que'ls pobrets no tenien que d'inyar-la...

—Angelets! Vès quin mal feien...
—Doncs jo sí que estic amb el seu home.
Qui la fa, que la pagui...
—Si potser que l'altre ja ho feia...
—Amb això, no diré jo que no, que n'hi ha que cobren de dos i fins de tres. Miri, sense anar més lluny...
—No'ns moguem.
—O agafem el tramvia.
—O bé fem que'l tramvia ens agafi a nosaltres...
—Si parlen amb ronya, deixem-ho corre...
—No, no; digui, digui...
—Segueixi, donya Balbina...
—No li trenqueu el fil...
—No, que no està gens conforme trencar el fil a una senyora de seixanta anys...
—Ai, plagues, més que plagues! Si en els meus trenta m'haguessiu vist!...
—Que era cuando Fernando Séptimo lleva paletó...
—I en Figuerola encara duia bimba...
—I en Pic encara no's tutejava amb el Dato...
—I no s'havien acabat les obres de la Reforma...
—Carai, calleu!... Xerreu més que dones...
—Elles no'ns faltin...
—O si...
—Dóna que fugi, deixa sortida...
—Jo, la veritat, tornant a lo que deien estic amb els marits que saben que'l seu home depèn d'una Browning...
—O d'un morter de 42.
—No me hable usted de la guerra.
—Si al menys el divorci fos definitiu...
—Això, això...
—Es clar, si fos definitiu, jo, que sóc el més jove de tots, no'm queixaria ni del divorci, ni de les dones... O sinó, veiam: qui és que m'arregla lo meu?...
—Lo de vostè? La seva senyora...

—I un cordero negro. A mi, fixis donya Balbina, dispesera la més xafardera que s'ha vist al món...

—Ai, sí!

—Jo sóc casat...

—Burro espatllat, com diu Sant Agustí...

—El de la fonda?

—Jo sóc casat, la dona me falta...

—Caba...a...llo...o...o...os!!!

—... però talará, talarí, talará, talarí...!!! Així vol dir canvi de suerte... Si la dona me falta, en canvi la carida m'és fidel... Fidel com una goceta...

—Noi, des de que vares anar a París, tens una simpatia per aquests animalets...

—No, no faig broma... Ja ho veieu, la dona me fregeix... i la de l'esquerra o la sobresalienta, me fa bonat que'm tindria que fer la propia. Vès qui m'arregla això?

—Consulto amb l'autor de La Garra...

—Amb el de La Garra... civil?

—Fuera xistos!!...

—Fuera... al!...

—Doncs, noi, sí que és un cas...
 —Mira, jo tinc una *ideia*... Consulta-ho amb alguna persona seria o amb alguna entitat seriosa... Homes seriosos, per aquests pobres de Déu en corren alguns...
 —Pocs.
 —Pocs, conforme, però ben avinguts. Gent seria són en Rusiñol...
 —El de la Lliga?
 —No, home: aquell és un bromista. Que no veus que ha sigut diputat? L'altre, el qui fa comedies... Altre home serio és l'Arnau; altre, en Dotres, que és un revister de porros i amb això de banyes entén la lídia... Tots bona gent i de pesquis... Per què no ho consultes als del PAPITU?
 —No'm faràn cas, i ademés ara estàn preocupats amb això de la Mancomunitat...
 —Tira, tira'l dret... Consulta'ls-hi...
 —Faci-ho, faci-ho... Són gent com cal...
 —I de bon fons...
 —I de millor llengua...

PROVA DOCUMENTAL

Admès.

En el correu de fa dos dies vàrem rebre una llarga carta, en la que'l senyor i llegendor nostre ens comunicava el cas que li passava, i ademés ens feia la següent interessant pregunta:

«Què deu fer el marit en cas de veure's embanyat?»

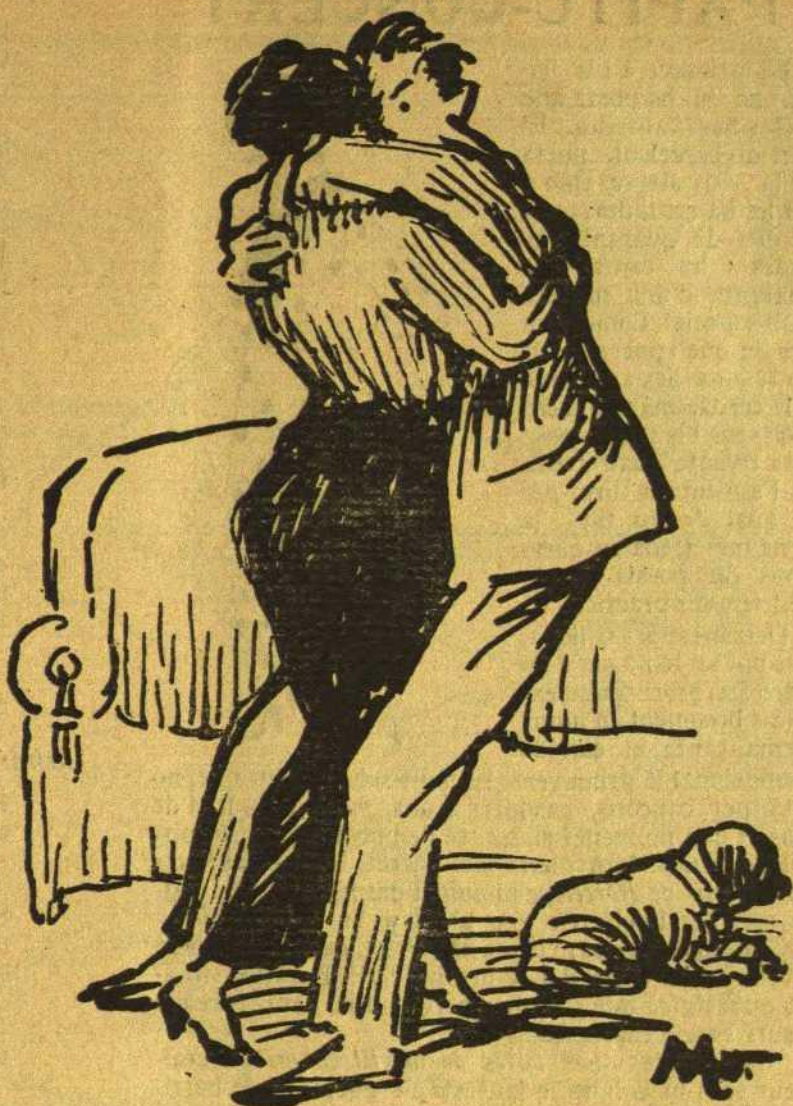
FEINA

Treballs de la casa.

Després de consultar amb tots els advocats de la casa, advocats que'l qui no ha sigut sospès set vegades o ha sigut vuit; d'haver-nos empassat tot l'Alcubilla i el Calendari del Pagès, ens permetem plantejar els diferents casos següents:

- 1.er Hi pot haver marit, que digui: «Ben m'ho mereixo!» i res de projectils.
- 2.^{on} «Gràcies a Déu, ja era bora!» (Ja veuen que aquest res té que veure amb el gatillo.)
- 3.er Dispensin, no'm creia que hi fossin! (Aquest marit és un *alpinista sense bufanda*.)
- 4.^{on} «Ja deia jo que amb quaranta duros de sòu no se'n podien pagar trenta de pis!... *Ahora lo comprendo todo!*...» (Aquest és un marit renyit amb les matemàtiques.)
- 5.^{on} (D'aquest, que és l'únic serio, no'n fem broma, perquè sols mereix respectes i la dona una carretilla.)
- 6.e «Cap una altra s'ha dit!...» (Aquest és un que és papilesc com un sol home.)

I no hi ha més casos a consultar.

—I què t'estimo! Només te'n podries fer càrrec si't morissis.

Bona paga

UN estira-nyinyols de Tarragona havia fet un adob en les sabatetes d'una molt bufona noieta que porta en renou als papitescos nois d'aquella vila.

Finit el plasso que'l sabater havia demanat per a fer l'adob, la noia va presentar-s'hi. Satisfeta del treball va preguntar quant valia.

—Vuitanta cèntims—respongué l'industrial.

La noia obrí'l monedero i deu... vint... trenta... fins als dits.

—Tingui—feu,—no's pot queixar: el pago amb moneda de solter.

L'altre agafà els vuitanta cèntims i cofoi els contemplava en el palmell de la mà, no sapiguent per què li deia allò, sapigut que les aitals monedes són les de dos rals i aquelles totes eren de deu cèntims.

—No'n veig pas cap—li digué al fi a la noia.

—Sí, home, sí: que no ho veu que són peces grosses? I fent la més mofeta de les rialles se'n va anar.

PAPITU-CONCERT

La primavera i la lluna, no hi ha poeta que no les hagi cantades. El currido barceloní, poeta de la vida alegre, com a tal les ha cantades també més de quaranta vegades i ha cantat les quaranta d'una manera molt especial. Comencem per dir que'l poeta-currido té una lira amb una sola corda, una sola, però molt sensible i que's posa tota tivanta quan trempa l'esmentada lira, per la qual *de-lira* fins la dona més freda en qüestions de poesia que'n podríem dir pràctica.

Deixant apart la lluna, que pot ser tema per a un altre dia, procurarem explicar breument en quina forma canta el currido

professional la primavera. Es molt senzill: com que no està per cançons, ensopeix a una *moça* que li fa de *musa* i que no mengi massa, se l'emporta a fer un pisolabís a una banyoleria del carrer Nou (*Faubourg Saint-Denis de Barcelone la nuit*) i després fan un viatge en tramvia elèctric cap al «New-York» (*finca de recreo, a cuatro vientos*) o cap a can Prim, que com tothom sab, se troba entre «La Bohemia» i «El Barato», situació estratègica que s'explica perquè a la gent *bohemia* li surt *barato* anar a can Prim.

En aquestes dues *torres de marfil* és on generalment se'ls hi enlaira la fantasia als poetes de la barriola, i allà canten les glories de l'amor, la canturia del plaer; en una paraula, la primavera de la vida.

Nosaltres, doncs, hem volgut fer una mena d'instàntania d'ambdós edificis per a il·lustrar la nostra revista, i hem cregut oportú fer un cuplet que'ls retrati. Vostès que coneixen els originals, ja dirán si han quedat bé.

De Nueva York a can Prim

(Musica de «Te has caído, chaquetón»)

CREACIÓ DE PAZ CALZADO

Jo vaig sovint al Nueva York
guiada per un bon senyor
de Montpellè
que li vaig bé
quan faig moure el cendré.
Com que ell no sab enraonà
l'hermós idioma català,
per fer-li el pes,
li dic:—He après
de mastegar molt bé el francès.

Refrà:

No sé què és que quan sortim
trobo que ell està més prim,
Prim, Prim, Prim!

Sempre que vaig a aquella fonda
me poso tant *cachonda*
que no os ho puc pas dir,
Sant Sadurní!
I quan li dono la pastosa
li dic molt carinyosa:
—Senyor *messié*,
ja'm podria dâ un varé.

Algunes nits que no faig res
i no tinc *classe de francès*,
vaig a dormir
amb en Magí
que està *xalat* per mi.
Com que és un noi tant seductò
me té mig folla de passió
i'm fa senti
un gust diví
que no me'l trec mai del *magí*.

Refrà:

Ell i jo anem quan sortim
a parar sempre a can Prim,
Prim, Prim, Prim!

Sempre que vaig a aquella fonda
me poso tant *cachonda*
que no os ho puc pas dir,
Sant Sadurní!
I si ell no porta cap pesseta
li dic a l'escaleta:
—No tinguis pò,
pago jo l'habitació.

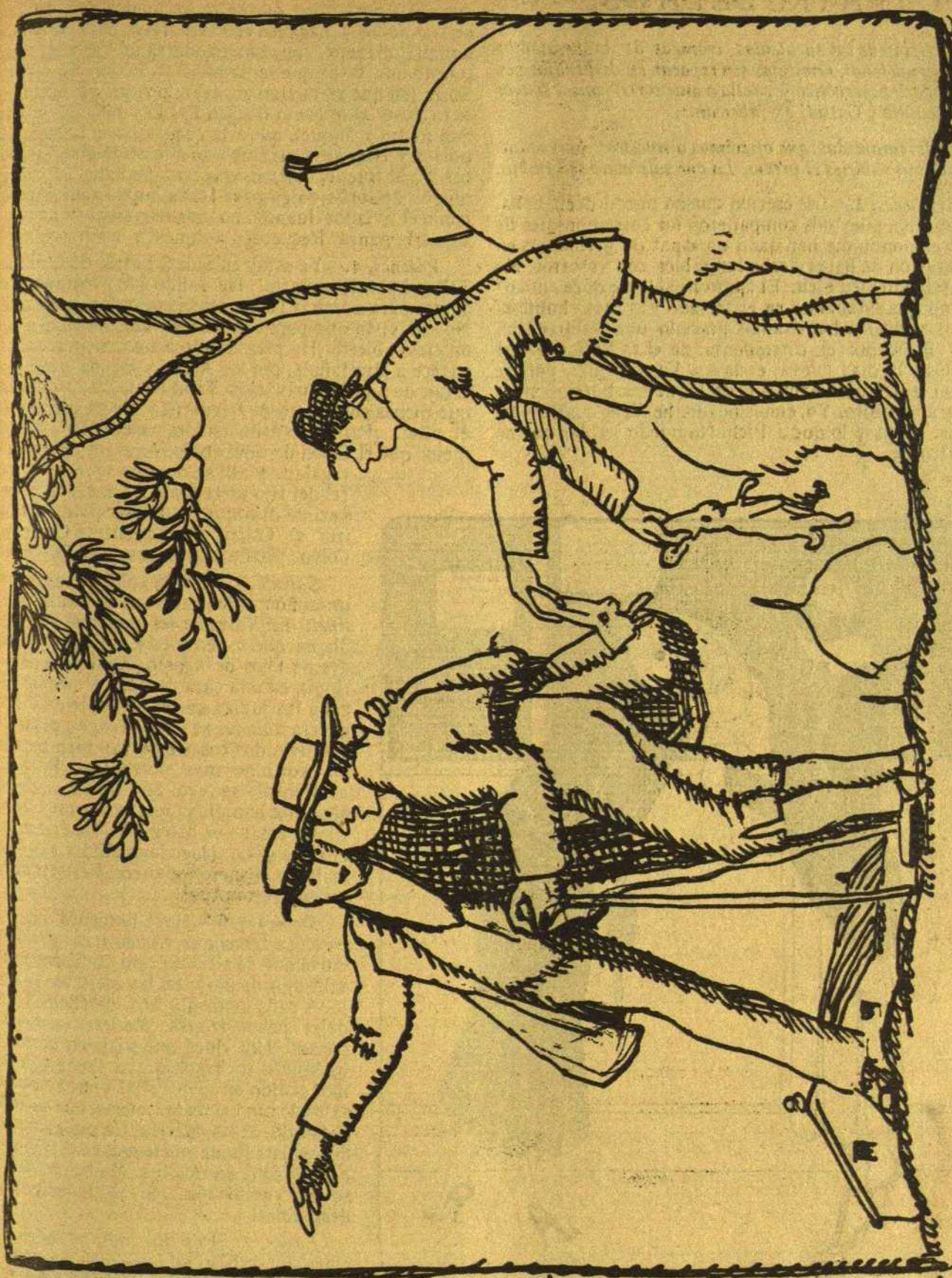
Pensaments

La dona casada que's divorcia, si torna amb l'home és que ja no sab aon dar-la.

La dona que enganya al seu marit, no fa més que rebaixar-lo de categoria: de primer apuntador el fa passar a traspunte en la comedia del matrimoni.

La vida és un camí accidentat que té moltes pujades i baixades.

La dona és com un timbre elèctric: si se li pitxa el caparronet, crida.

FRASE FETA: Pendre pel darrera.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Reaparición de las succulentas crónicas de la becalombe internacional, remitidas sin reparar en dispendios por nuestro hiperbólico y conflagrante corresponsal senyor Buendía y Gassol, ex fabricante.

Noticias garantidas, que ofrecemos a nuestros parroquianos sin subirles el precio. La que sale mala se cambia.

Miércoles, 2.—Les escribo que no puedo decir haba. Estoy tipo, pues mis compañeros los corresponsales de todo el mundo me han dado un «ápat de germanor» en celebración de haber hecho las pablos con vosotros. Me he atracado bien bien. El ápat ha sido de doce cubiertos, porque estábamos en el terrado y si nos hubiésemos descubierto hubiéramos pescado una calipandria. Han brindado: el corresponsal de «Las Noticias», por Roldós y la casa nueva; el de «La Vanguardia», porque a Pou le den otra Cruz y el de Figuerola por los rizos del gran Luisito. Yo, emulsionado, he dicho cuatro burradas. Me pasa lo que a Pich. No puedo hablar que no la estropee.

—Enllesteixi-la, que aixís a mi'm tocarà desseguida.

Jueves, 3.—Me juego un pez que ustedes estarán con ansia para saber que se ha hecho de Nasi. Pónganse tranquilos y háganse retratar. Nasi está casado de aquella manera con una bandarra de Varsovia y han puesto una tasca que se llama «Bar-Sovia». Se parece a Suiza (en que es-ta-Berna...). Yo lo supe por un prisionero ruso alto como un San Pablo y peludo como un San Pedro y Miquel, que a la cuenta hacía la nariz a la polaca y Nasi se la arrambó. Si el ruso vuelve, ¡ay, pobre Nasi! Bueno, dejémoslo correr. Mañana, si no hay ningún destorbo, salgo para Italia, pues aquí hacemos como el aviador Juandó: no nos movemos ni a tiros, y uno cría panza. Recuerdos a Juncal y a Mir y Miró.

Viernes, 4.—Ya estoy en Suiza, patria de Guillermo Tell y Lafont, notario. He salido a la ventana de mi cuarto para admirar las montañas nevadas, y romances. No he visto una papa. Es verdad que mi cuarto da a un cielo abierto. He preguntado a un camarero, que se parece a Muntañola, por los Alpes, y me ha dicho que están de aquello más lejos. También le he preguntado qué piensa sobre esto de la guerra y me ha dicho que a él plim. ¿Parece español, no les parece? Este hotel es mejor que el Colón de aquí abajo. Aquí se duerme a la regalada y allí se duerme sobre un banco (el del Río de la Plata). Un capellán, una vez me dijo que si Dios volviese a bajar iría al Colón, por aquello de Cristo-bal-Colón. ¡En fin, qué le haremos! Disimulen.

Sábado, 5.—Por la calle he topado con un miñón valenciano que se llama Agostinet. En Valencia les ponen el santo del día en que nacen y éste nació por la Madre de Dios de Agosto. Aquí hace de mariposa en una casa de siete y medio, y se gana las judías que es un contento. De la guerra aun no sé nada. Tengan paciencia y saliva, dos cosas que van bien para todo. Aquí no mas se ve Cruz Roja. En cambio no se ven boy-scouts, y algo es algo. Me han dicho que la Rambla de las Flores estaba ya arreglada. He creído que ero una gofia. Hago la malita y salgo para Italia. Espero topar con Merletti hecho un guerrero. ¡Apa!

Domingo, 6.—Hace lo menos un grapado de horas que voy en tren y no nos movemos de sitio. Si esto dura, me van a salir ojos de piojo en las mejillas de abajo. A cada momento nos detenemos para dejar pasar tropas. Merletti aun no ha pasado. Una chica que viaja en mi vagón ha tenido un trabajo. ¡La faena que hemos tenido en revolverla! Venga ensumar sales, i como si nada. Suerte que yo le he acostado a las narices la sal-pargatas, que es la sal que huele más mal. Ha sido poner aceite en una luz. Me ha mirado y se ha vuelto roja. ¿Si habré hecho una desgracia?

Lunes, 7.—Por fin nos bajamos. La chica del trabajo no hace más que mirarme, pero yo hago el ornio, pues como soy persona mandada no puedo estar por

ciertas mandangas. Un carabine-ro, pequeño como el doctor Mesa y con unos bigotes a lo Ferrer y Vidal, nos registra. Como me ha-ce pesigüellas le doy un mástico y no se vuelve. Me pregunta si gasto criado y le digo que tengo uno pero ha tirado por mala ca-beza. «¿Cómo se llama?» me dice. «Búsquelo» hago yo; «su nombre está en el credo.» «¿Dios? ¿Jesús? ¿María? ¿Poncio? ¿Pilatos? ¿Espí-ritu Santo?» «No, hombre, no: ¡nacio.» Me amarran por desaca-to y me encierran.

Martes, 8.—Ya me han deja-do ir. Al juez le ha hecho hacer un panzón de reir la salida y me ha felicitado al saber que era del PAPITU. Yo que sí que voy y le pregunto qué le parece esto de la guerra. El hombre, que es muy como cale y parece más modesto que la violeta, me dice que gana-rán y que no pasarán muchos meses sin que Austria y parte de Alemania sean italianas. Le lla-mo «paverini» con modos, pero se ve que es un buen Juan y no se pica. Por la calle no se ven más que banderas. También he visto muchos pendones. ¡Ah! Ahora que caigo: ¿qué se ha he-cho de la Meller? ¿Ya ha hecho las paces con Echaúz?

Miércoles, 9.—Mañana salgo en auto para el Trentino. Si no recibo, ya sentiréis hablar de mí.

Me han dicho que en España se ha hecho muy pelia-gudo esto de viajar, pues en las Salesas se quemaron todos los autos y diligencias. Envíenme, todo seguido, lo siguiente: los últimos glosarios de Xenius; un par de camisetas de punto; el retrato de Belmonte; los últimos artículos de Junoy; una caja de a diez y el tomo segun-do del Anuario Riera. Saluden a Gener, a Gual y a Montero, y díganme si cuando vuelva, a últimos del año que somos, aun podré ver al Plástico. Me han dicho no se qué de un bailarín que... ¡Alante!

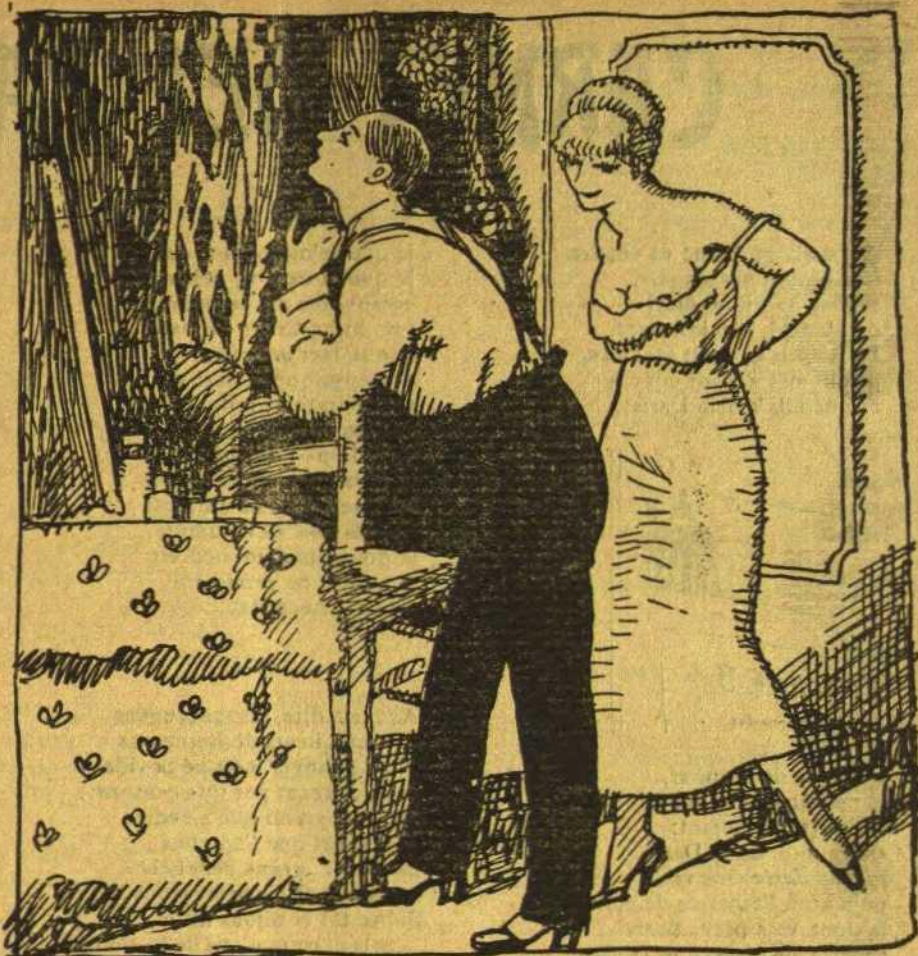

Xafarderies

Amb motiu de celebrar-se a Mollerusa la festa ma-jor, es va organitzar una cursa de cavalls en la que'ls genets havien de treure amb un bastonet unes cintes col·locades un poc més amunt del seu cap, i quals cin-tes eren pintades o brodades per les noies de la pobla-ció. A cada cinta hi havia una inscripció més o menys ben escrita, i en algunes deia:

A nuestros jinetes.

Carai, amb les nenes de Mollerusa!

—Què tal, has quedat contenta?
—Sí, no; en disposició de tornar-hi.

En Grañé, el popular Pepet de Sans, aquest any no ha volgut dur el pendó a la processó de la Barceloneta.

«A la cuenta» el que porta el pendó és qui paga la cera, i quan se tractava d'un regidor qui tenia la bona costum de *puginar* era l'Ajuntament; mes el bo de'n Grañé s'ha trobat aquest any amb que encara no s'ha-via pagat la de l'any passat.

I és lo que ell diu:

—No vull trobar-me amb que mentres vaig carre-gat amb el pendó, em vingui darrera el cerer amb el compte dient-me allò de: *No li vindria pas bé d'arreglar aquesta factureta?*...

Fa pocs dies que a Lleide el bisbe doctor Miralles va donar una conferencia al Círcol Mercantil.

Al fer la presentació del disertant, el ric propietari senyor Xammar, president del Círcol, va dir que'l se-nyor bisbe anava a fer «la *biología* de don Ramón Llull, persona molt coneguda a Mallorca».

Rigurosament històric.

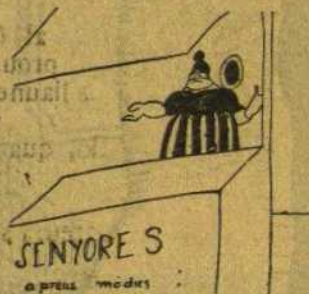
Ròtül d'una confiteria de Palma de Mallorca:

«Al dulcísimo nombre de Jesús.»

Més encertat, no podia ser.

CARNET DEL PAPITU

A Rússia un home va vendre
llur esposa per sis rals,
segons ha dit un diari
de Madrid, ben informat.
La notícia és molt graciosa,
pro lo més xocant del cas
és que ella's deia Darfa,

i com és de sospitar,
el comprador degué dir-li
al marit, regatejant:
«Mira, noi: de la Darfa,
jo t'en *daria* cinc rals»,
puix amb l'escassés de mascles
la dona va a preus tirats.
Casos com aquest, es faci
que se'n registrin bastant,
i potsé arribarà un dia
que fins les donguin de franc,
que ara amb la guerra europea
la dona és un material
que baixa més cada dia
de preu; i tant baixará,
que encara confio veure
una parada als Encants
liquidant a ral la peça
un saldo de femellera.
Aleshores tots els homes
podrem anar-hi a triar
(i a remenar *desde luego*)
per firar-nos de *percal*.
Allò serà una terrible
competència pels *basars*
de dones d'abric que's troben
en els carrers de Sant Pau,
Sant Ramón, Arrepentides,
Hospital i Barbarà,
on fan pagar d'una *prenda*
dues peles pel cap baix.
Gracies a Déu que molt prompte
la dona estarà a l'alcanç
de les més humils fortunes,
amb lo qual se resoldrà
el tan paorós conflicte
d'actualitat palpitant
que la puja dels queviures
en general ha creat.
Ja que augmenten les patates,

ja que se'ns apuja el pa,
ja que la carn va pels núvols
volant com els aeroplans
i no hi ha Cristo ni Dato
que la faci *aterriçar*,
al menys que la carn de dona
vagi barata, carail,
que no sols de pa viu l'home,
sinó de pa i de *pal-pà*,
puix la dona no és article
de luxe com s'ha afirmat;
això és una vil calumnia;
la dona, ho diem ben alt
és article de *primera*...
primera necessitat.

..

Aquests dies, els madrugues
conseqüents de Barcelona
s'han guanyat molt bé la vida
madrugant per tots cantons;
l'honrat gremi que's dedica
al sport que l'acarona
ha tocat... grans beneficis
recorren les processons.
Sobre tot el dijous últim,
pels carrers plens de femelles,
les mans sabies dels madrugues
no podien dar l'abast
treballant amb desespero
pels cendrès i les... costelles;

pot ben bé dir-se que'l Corpus
és per ells el Dijous Gras.
Ja esperaven amb deliri
la diada senyalada,
perque saben que hi ha feina
i's madrega de valent;
quan arriben aquests dies
és la forta temporada
i ells van forts, perque el sol brilla
i comença a ser calent.

..

En Lerroux, bèl·lic i fiero,
vol dur-nos al matadero

del *Ho* internacional,
puix diu que no fa guerrero
ser neutral.
Mes jo, no obstant, me'n reflo
que aquest *Ho*
el séu plan no lograrà

i s'haurà de conformà
només amb *Guerra*... del *Rlo*.

..

Corren molts rumors de crisi
ministerial fa uns quants jorns,
i alguns polítics de talla
han dat ja llur opinió
assegurant que és possible
que's formi un gabinet nou,
d'elements de totes menes,
es dir, de concentració.
Nosaltres, que com tots saben
som papitescos de cor,
amb un gust extraordinari
veuríem la formació
d'un govern de molta empenta
en que tots els caps de brot
del país hi capiguessin
per dirigir la nació.
A l'efecte, hem ideat
un *elenco* superior,
que és de lo més papitesc
i que agradarà a tothom.
Vostès ens faràn l'obsequi
de dir-nos, amb la mà al cor,
si troben o no encertada
aquesta combinació:
Presidència: El Gran PAPITU,
Governació: Pich i Pon,
Hisenda: Muley Hafid,
Marina: Manolo Utor,
Guerra: Alejandro Lerroux,
Foment:... la mar de bunyols,
Instrucció Pública: El Gallo,
Estat:... de salut molt bo,
Gracia i Justícia: el versaire,
puig per gracia, un servidor (1).

(1) Modestia apart, es favor,
no es justícia, no senyor.

Tornem-hi

En Quimet de Canaletes va avisar-me.

—Ja ho sabeu que'l diumenge juguen el «Barcelona» i l'«Espanya» per a disputar-se la Copa aquella de l'Ajuntament? No hi falteu, que veureu coses noves. Amb nosaltres jugarà en Tiago Massana, l'Armet bo, en Casellas i en Puntas...

Després de tantes setmanes de mandra forçosa, doncs l'actualitat deportiva era més escassa que la afició de l'Aguirreche, l'anunci de tantes coses trascendents va decidir-me, i en el camp del «Barcelona» vaig poder contemplar de nou la sonrisa de'n Menech, el tratjo de'n Conesa, la calva de'n Cabot i la facha «cebollinesca» d'en Corbinos.

El partit, sense ser allò que fa obrir les aixetes de l'entusiasme, va anar bastant a l'hora. Va perdre el «Barcelona» per culpa única i exclusiva de l'«Espanya», que va tenir el capritxo de guanyar. També son ganes de fer la santíssima, oi, Peris?

—Bé, diràn vostès. I allò de'n Tiago, i de'n Casellas, i dels demés reforços?... Una blava, ja'ls hi diré; una enredada de'n Quimet. Una aixecada de camisa. Cadascú jogava amb els seus, i tot va resultar una fantasia quiosquera. Mai més compro Bismarks. Paraula!

Dels nois vermells, en Villena i en Casellas me varen fer peça. Allò és jugar fi i amb dallonses. Els demés, bé, sense propassar-se. Ah! Duien en Tudó!

Dels recipients, en Torralba i en Reguera. En Bau feia de defensa. Jo encara espero veure'l de taquiller. Els mitjos bastant com cal i els davanters derrotant prudència. Això sí, de monades, demanin.

En fi: que'ls de l'«Espanya» varen guanyar amb modos, i que'l partit, sense ser res de l'altre món, va distreure. Només vaig trobar-hi a faltar algún bolet per a passar l'estona.

I fins diumenge. Ah! I no's refiïn de les notícies de Canaletes...

TOROS

La llauna del diumenge

—Doncas sí, noi, com te deia. Després diràs que si el Gallo això o el Gallo allò. Ja ho has vist. Ell no ve i a la plaça som quatre gats i la cosa s'ensopeix i les barres s'assenten de tant badallar. A l'arribar a casa, la propia va tenir de fer-m'hi unes fregues de Valls, doncs per mastegar se'm ressentien.

—Os vareu aborrrir, doncs?

—Com si sentíssim un discurs de'n Mir i Miró. I és lo que dic jo a la barberfa. Deixeu-se d'orgues. Si voleu disfrutar, el Gallo. Lo demés... mantega.

—I per què no va venir?

—Tenia febre. Els malpensats diuen que era febre de canguelo, perque els Romeros eren de bultu. Jo no ho crec. Lo certus és que la corrida va ser un tupí; que és més gros que una olla; que'ls tramviaris varen fer un benefici cap per avall; que al sol eren catorze mal comptats i a l'ombra altres tants que puginessin; que'l bestiar era de més cuidado que un side-car i que'ls diestros no varen entusiasmar-nos gens ni gota, doncs ja és cosa més sabuda que brindar an en Muley, que ni en Pastor, ni en Malla, ni en Celita, saben què fer amb el capot. Són matadors, ja t'ho diré.

—Aixís, Llásticos, matant...

—L'enveja, noi. Varen dar-la per imitar al Gallo. Varen punxar fins que'l cor els hi va dir prou. Una llauna, vet-ho aquí. O dugues llaunes o tres llaunes.

—Sí que amigo...

—Es lo que dic jo a la de casa. El Gallo, quan està bé, t'emulsiona i et deleita.

—De... què?

—Calla i aprèn. Si no està bé, et distreu, i si està hecatòmbic...

—Carai, quina parauleta!

—...t'indigna, que també és una manera de matar l'estona. Val més que ensopir-se, badallar, aborrrir-se i donar lloc a mals pensaments.

—Què vols dir?

—Res: que al sortir, per distreure'm... Un nap em va costar la festa.

Autèntic

ERT individu català sense cap calé va anar a París, i com que no sabia el francès, no entenía a ningú. Ell que sí, que's posa en una cantonada i comença a dir a la gent que passava per allí...

—Fill de p...! Fill de p...!

Algunes persones, creient-se que era boig o bé que demanava caritat; li donaven diners, fins que quan va dir: «Fill de p...!» un li va contestar en català:

—El c... de ta mare!

Allavors ràpidament, el nostre home replicà:

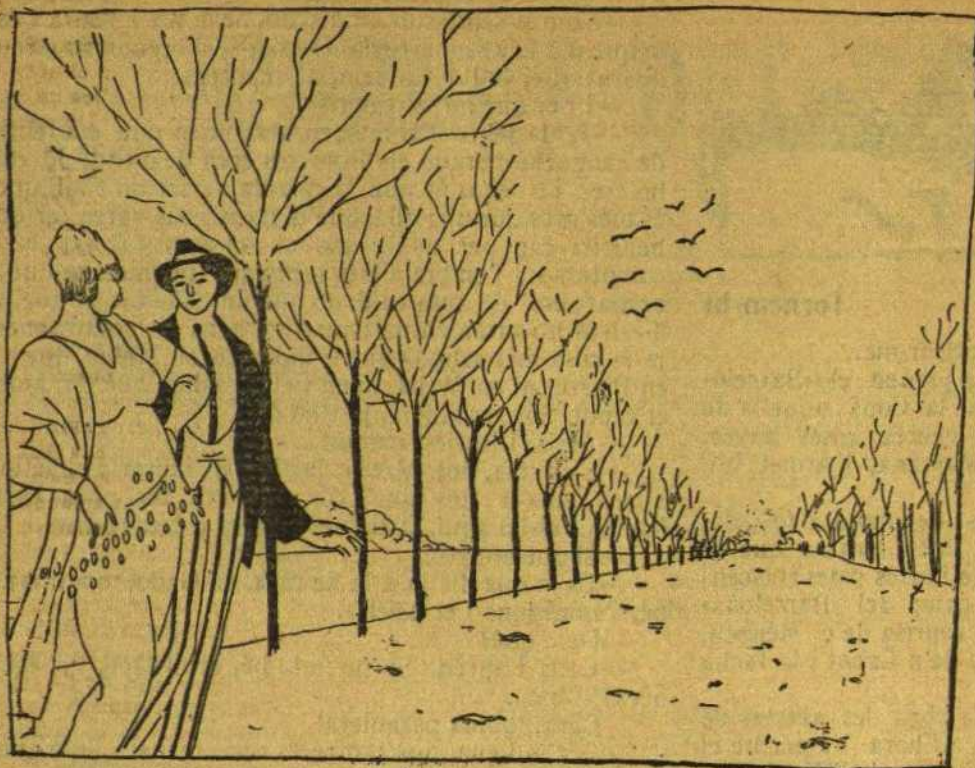
—A tu't buscava.

Epígramas

—El sultà Muley Hafid ens regalà un elefant.

—Què contenta la quitxalla quan la trompa li veuràn. Pro l'alegría més grossa ja sé jo qui la tindrà: es la criada de casa, que disfruta fent-li alçar.

—Què t'agrada més del PAPITU?
—El ninot del davant.

Motius de Pons (Lleida)

(La més xamosa vila que banya'l Segre)

A cal Tatet, Tapies, Mala-nit, Ofegat (sense aigua), Paligó, Andalet, Paupaulo (que la té grossa), Jové, Sinca, Xoru, Llibori, Caelles, Malio, Espígol, Marsols, Magre (que son gruixuts), Xeto, Buel, Perandes, Santcomelles, Pam i mig (i va seguint la llargada), Arengada, Fassinaire, Trinco, Surriaqueta, Miralles, Gasigué, Maco, Trenta, Xilla, Carbó, Bac, Batistó, Borrassa, Randuà, Rata, Geperut, Batzuc, Santcristets, Claro, Noi, Tato, Juanilla, Escarda (aquest encara porta més cua), Cutxa, Sopé, Camisón, Suau, Garrilló, Sirero, Bagà, Canut (no és de canya), Mahó (no és d'argila), Pere Pau, Xapo, Pessa, (que no és de ferro), Sastre Florejacs, Panada, Gravat, Arrusí, Josepette, Rosalià, Potetes, Bové, Senquis, Barberet, Polseres, Milhomens, Morro-tort, Grasset, Ros, Tambó, Migeró, Panxó, Quelet, Cuco, Potxu, Nino, Marquès, Bagra (que belluga), Trumfets, Róssa, Barrabast, Llucio, Poc (que com més pocs son, més mengen), Pontón, Rei, Conillo, Piquero, Casacón, Tintado, Pixot (arrapat, Paula!), Espiga Mangranes, Petons, Petges, Pinyolà, Esto, Platots, Golei, Pinyes, Coio, Masianco, Pa i alls, Naixo, Gasparó, Xerric, Monrabà, Massa-nes, Lloret, Clareto, Trist, Jecop.

NÚMERO VINENT

Motius de Sant Pere de Ribes, èmul de Sant Pere de Riu de Bitlles. Gran expectació!!

A càla Cantells, l'Agnès del Marandó, Xapa, *Por fin*, Grossa (que fa callà'ls nanos), Maió, Pepa-sorda, Petita, Puntera, Cela, Pixota (que a una dona no li va bé... per motiu), Pulida, Camerdona.

Lo Polític, Sastre-boig, Navío (que sempre va a la vela), Xirinet, Putet, Petit del Naixo, Bacallà Sec, Ermità, Carbasa, Tato-bufa, Soperet, Gravat, Tato, Bai-Bai, Coperativa (un agrònom sicalíptic), Jinele, Nas de Llauna, Marietes, Bona-vida, Pèls, *Sabio catalán*, Calces, Noi Tendre, Santet, Conde, Manget, Sansón, Nito, Arnús, Sito, Ton de la Llet, Xiquillo, Petit del Capai'l Picam-vispa (que és un home incapaç de fer mal a un mosquit).

Anglès pur

UN matrimoni anglès tenia un fill nomenat Jordi, que havia acabat la carrera de metge; i en premi d'haver obtingut sempre bones cal·licacions, el seu pare li va concedir quinze dies d'estada a París, fent-li sols l'encàrrec de que en una llibreta anotés lo que considerés interessant per a son retorn passar estones agradables explicant lo que hagués vist.

Ja a París, una nit en que es trobava a casa d'una dona alegre per a donar-li una... irrigació, va notar que ella a l'ageure's al llit se colocava un coixinet dessota la part més abultada i tova del còs. Va preguntar-li el motiu, i ella va contestar:

—Fa temps que un metge va dir-me que amb un coixí col·locat aixís, entrava 2 centímetres més la... cànula.

En Jordi va agafar la llibreta i va anotar: «Coixí, 2 centímetres.»

De retorn a Anglaterra i a la primera vetlla, el seu pare va agafar la llibreta, i el fill li contava lo que hi havia anotat: monuments, museus, funcions, etc., etc., fins que va trobar la anotació: «Coixí, 2 centímetres.»

El pare li va preguntar lo que significava, i ell li va explicar. Sense dir res, el pare va agafar llapis i paper, i va posar-se a fer un càlcul. El fill va preguntar-li:

—Què compta, papà?

—Mira, Jordi: dos kilòmetres, trentadós metres i vuit centímetres que he deixat de ficar a la teva mamà des de que'ns vàrem casar, per ignorar aquesta utilitat del coixí—va dir el pare com aquell que li sab greu.

—Dos kilòmetres? De què?

—De cànula, home, de cànula...

Des-Comunals

Tota la vida treballo
i no'm sab pas gens de greu,
mes ara treballo amb gust
perque ho faig per compte meu.

A dintre d'aquest col·legi
vaig de còs... electoral,
i jo, que per ningú voto,
aquí ho faig pels consells.

Aquí sí que hi va bé'l ditxo
d'aquell rector d'Agramunt:
«Apa, les calces avall
i les faldilles amunt!»

Entra vermell,
enravenat
i furiós;
surt pansit,
arronsat
i plorós.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

EL FERRO.

CASTELLANADES

Voltants de Barcelona:
Valle clerical.

La traducció al núm. vinent.

Traducció del núm. passat:
El Hoyo.

EL CLOT.

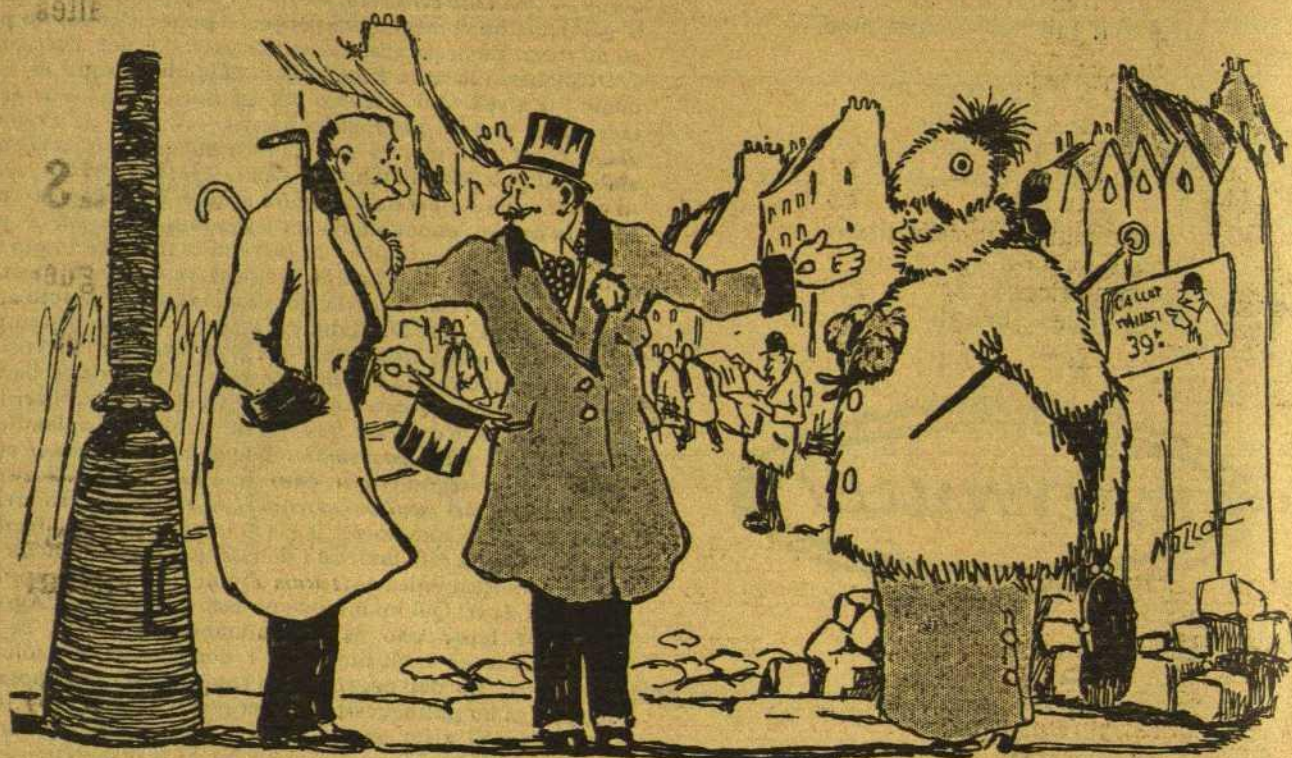

Pac Llensa: Com sempre, ja ho sab: vostè és un home que'n té moltes i de bones. Déu li mantingui la gràcia.—*Valga'm Déu:* No és un cuento que's quedi curt, perquè de cartillas no n'hi manquen, però potser per la llargada que té no arriba a ésser tan gruixut com li pertocaria.—*Mari Concert:* Li posem al cove de les idees.—*Valga'm Déu:* Rebuda

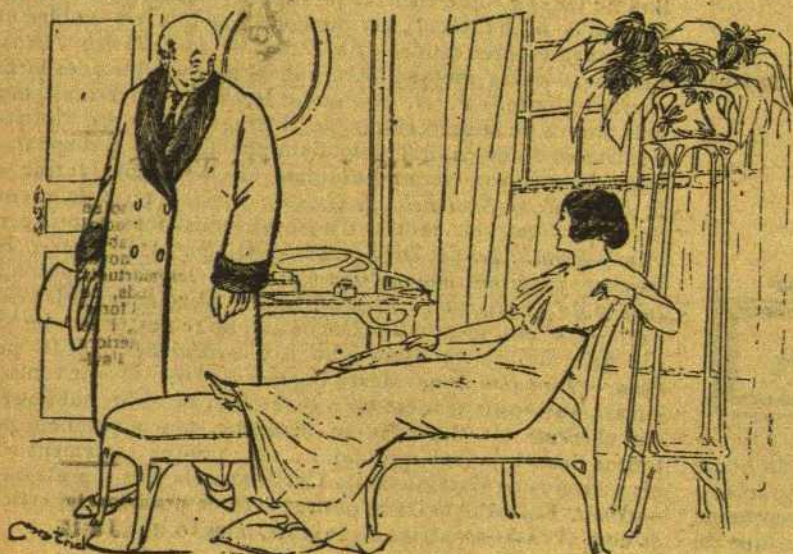
la seva segona que és de primera. L'epigrama sortirà i lo altre no veurà més la llum del sol, perquè ho posarem al museu secret.—*Pepet de Sant Mori:* Rebuts els magnífics motius de La Escala, que seran publicats com si fossin els de la Scala de Milán o els de l'escala de casa. Són de primera, faran soroll.—*Una colla del Arcos F. C.:* Si sapiguéssim el nom de la pel·lícula ho comentariem perquè el públic s'hi fes un panxo de riure. Enviï detalls.—*L'entusiasmat:* Lo del Diccionari al Diccionari i lo de la Papellona al número, perquè és molt bonic i té xispa. Lo altre no pot figurar al costat de coses tant bones com les que vostè ens envia.—*S. D. J. L. President del R. C. M.:* Mil mercès per l'invitació, que feu acceptada amb molt gust. El felicitem per l'èxit.—*Un que prest o pretoca sa cosina:* Li publicarem amb molt gust, si no ara mes encavant. Ja ho sab, doncs: endavant les hatxes.—*Un que li puja i baixa:* Està bé, però quan he arribat al final he tingut una decepció, perquè, francament, me pensava trobar hi una cosa més grossa.—*J. Sardana:* Té condicions i si s'hi practica, ho farà bé.—*P. V. i V. B.:* Rebuts els motius de La Bisbal, que figuraran en la segona tanda.—*Un gran devot del PAPITU:* Mil mercès dels motius de Palamós, la xamosa vila de la barrila, honra de l'industria catalana i del caràcter català, barrilaire per naturalesa. No cal dir que seran publicats i aplaudits.—*K. K. Dolça:* Dels dos cuentos que'ns envia el primer és de primera i el segon també, però ja s'ha publicat. Sortirà el primer.—*Dugues modistes que tenen el fil irrompible:* Ho creiem, però me sembla que nosaltres els hi trencaríem amb facilitat. Lo que'ns envia està molt bé i denota que tenen un fil de primera. Aprontem l'idea.—*It Ram Pipeta:* Hi ha coses aprofitables.—*Q. Lons:* Qui ho diu que no hem fet cas de l'Agrupació «Penya Iris»? Això és una calúnnia: justament és una penya que'ns és molt simpàtica i comprenem lo molt que val.—*Vinci:* Lo del negociant de troques està molt posat en raó, però si ho publicuéssim potser resultaria forçat.—*Marta Con Nadas:* El xisto està de primera i serà publicat, i lo del Diccionari al Diccionari.—*Repetit:* No hi fa res.—*Passatemps:* És un passatemps molt bonic i recreatiu. Serà publicat i n'obsequi a la nombrosa concurrència de llegidors.

Un valactricista Papiteru: Vostè si ca ascriu amb un català ca fa molta patxoca, però te una gràcia de cal Déu i li publicarem tot, inclús els motius dels xispes ca vostè ans avia.—*S. D. A. N. de P. B.:* Saludant-lo amb tota complascència, li he de dir que referent als motius de Port Bou seran publicats amb tota la pompa que's mereixen, no sols perquè Port Bou és l'estació de la frontera, sinó perquè és una població digne de tots els obsequis. Les condicions que demanem per a publicar els motius son dues: 1.ª que facin gràcia (i els de Port Bou ne fan) i 2.ª que els hi toqui el torn (i als de Port Bou encara no'ls hi ha tocat), perquè conti que tots els pobles de Catalunya esperen tanda.—*En David de la colla dels Timits:* Ens envia coses meravelloses que a l'ésser publicades faran tronar i ploure.—*F. A. Valluenta:* Rebuda la tercera tanda dels motius de la gran ciutat de Tarragona. No cal dir que tractant-se d'una capital com l'antiga Tarraco i d'uns motius tant xistosos, seran publicats en la deguda forma.—*S. D. A. R., de Sant Feliu de Guixols:* Visca la terra dels taps! Seran publicats els motius d'aquesta industriosa i pròspera vila.—*Ramell:* Lo del Diccionari al Diccionari.—*Capnet:* Hi ha coses de primíssim cartello: n'hi ha de segundo. Li publicarem lo de primíssim.—*Arrugat:* Lo del Diccionari al Diccionari.—*Un que no té allò:* Doncs aon ho té vostè? Li he de dir que allò ja va ésser publicat.—*Maritet:* No fa per casa.—*Juan Bon home:* Massa bo, massa bo, vol dir tonto; i encara que vostè de tonto no'n té res, pot er si li publicuéssim el cuento els llegidors se pensarien que'ls prentem per tontos i vostè ja sab que no ho són, perquè justament són els més vius de Catalunya: i a Catalunya els vius són els més.—*Notat:* Ens hi pensarem, perquè això de publicar un article és com el casar-se: abans no te cases, mira lo que hasen.

L' HUMOR ESTRANGER

—Te presento la meva sogra... Apa, acosta't .. No tinguis por...

—I vol dir que no's veurà massa, a la cuixa, la senyal de la vacuna?
—Ah! Això dependrà de vostè, senyora.

—Torno de Rússia amb 100,000 francs.
—Són dels teus estalvis?
—No, dels meus admiradors.

CASA BASTIDA

Acabem de visitar París i tenim exposades les seves altes
novetats en totes les seccions sense alterar les

Grans Rebaixes de Preus

que tenim establides i que sostindrem durant la gue-
rra amb el doble fi de tenir treball per a nostres
obrers i facilitar economies al públic

606

a l'alcancç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SIFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueixi altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre així, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'extrem per vintius anys d'exit.

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelaya, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consultes econòmiques : De 7 a 9.—Jovellanos, 9

